

[Statsministeren]

heder efter valget ligesom ligger lidt mere klart nu. For det første: SV vil på denne baggrund ikke kunne blive genskabt. For det andet: de fire partier har selv valgt side, og jeg er naturligvis lidt bedrøvet over, at de har valgt til højre. For det tredje: i den valgkamp, som nu forestår, vil socialdemokratiet først og sidst være sin egen.

De fire partier har naturligvis ret til at etablere dette samarbejde, men det, der bliver et afgørende debateme i denne valgkamp, er, hvordan de vil realisere dette samarbejde, hvilket indhold de vil give dette samarbejde. Uden på nogen måde at ville hovere har jeg selvfølgelig konstateret, at man ikke alene ikke møder med et fælles valgprogram, men at der vitterlig også er uoverensstemmelser og beklageligvis uoverensstemmelser, som, hvis de slår igennem, gør det lidt svært at få det samarbejde etableret med socialdemokratiet, som man altså også siger at man ønsker.

Derfor vil jeg gerne udtale håbet om, at de fire partier i deres ivrighed ikke glider for langt til højre, for så er det svært for ikke at sige umuligt at etablere den tillid og den troværdighed, som skal skabes for at løse problemerne med hensyn til den sociale balance og retfærdighed. I egen og i landets interesse beder jeg jer derfor om at passe på ikke at komme ud på slidsken og glide for langt i den forkerte og uholdbare retning. Derfor siger jeg ikke mindst til de konservative, til centrum-demokraterne og til kristeligt folkeparti: jeg håber, I kan lægge bånd på jer selv, ellers ødelægger I enhver mulighed for samarbejde over midten.

Så har jeg selvfølgelig også hørt den tanke nævnt, at der måske kunne blive tale om et samarbejde mellem de fire partier og fremskridtspartiet – en eller anden form for samarbejde, en eller anden form for støtte – og så har vi jo alle sammen hørt, hvilke betingelser og forudsætninger fremskridtspartiet kører frem med. Også her vil jeg sige: pas nu på, man ikke får bygget en bogstavelig talt uoverstigelig mur ned midt igennem folketinget. Også her er det uhyre vigtigt, om de fire partier kan holde sig absolut fri af fremskridtspartiet; hvis de ikke gør det, bygger de mur i folketinget, forringer chancerne for et samarbejde.

Jeg skal for resten alligevel sige en enkelt tak til fremskridtspartiet. Jeg siger tak til fremskridtspartiet, fordi dette parti igennem

debatten, også forud for den debat, vi har i dag, har markeret sig så utvetydigt og klart på en – det er ikke for at genere de konservative, jeg siger det – superkonservativ, en superhøjrelinje i dansk politik. Det må da for pokker være muligt for befolkningen at gennemskue, hvad det parti egentlig er for et parti. Derfor er jeg godt tilfreds med, at der også er enkelte politikere blandt de fire partier, som klart siger: utvetydig afstandtagen fra fremskridtspartiet er det, sagen kommer til at dreje sig om i denne valgkamp.

Regeringen og folketinget skal naturligvis gennemføre den politik, der skal gennemføres. Det er primært regeringens og folketingets ansvar at sørge for, at den politik gennemføres.

Men også her vil jeg gerne sige, at man tager fejl, hvis man tror, at folketinget sådan alene og isoleret kan løse de vanskeligheder og problemer, vi står over for. Mere end nogen sinde må man gøre sig klart, at de opgaver, vi står over for nu, kun kan løses i forståelse med, ja, allerhelst i en aktiv medvirken fra erhvervsorganisationernes side. Jeg siger udtrykkeligt erhvervsorganisationerne, for der er jo mange af slagsen, og der er ingen partier her, som ikke har kontakter og forbindelser, eller som udveksler informationer med dem. Skal vi have det samarbejde med erhvervsorganisationerne, kan det ikke nytte at se bort fra, at lønmodtagerne og deres organisationer i denne sag er en aldeles afgørende faktor. Det er vigtigt for folketinget at forstå dette, og man skal ikke puste til eventuelle modsætninger mellem folketinget og organisationerne; det tjener ikke noget formål.

Socialdemokratiet har altid, også selv om vi repræsenterede den samlede arbejderbevægelse, været et parti, som ønskede samfundsløsninger og ikke løsninger, der snævert appellerede til en eller anden lille gruppe, ja, ikke engang snævert til store grupper, men i virkeligheden til afgørende dele af hele den danske befolkning.

Derfor vil jeg advare imod det, hvis der skulle være noget tilløb til det, at man fører en valgpropaganda imod erhvervsorganisationerne, imod landbruget, imod Industrirådet, imod lønmodtagerne og deres organisationer. Det er en fuldstændig håbløs indgang til de problemer, vi står over for, hvis de skal løses på en forsvarlig måde.